

Geschiedenis Henk Kuijpers en Strago Electro.

Geschreven door oprichter H.J. Kuijpers

Mijn schoonvader was door de firma B. W. van der Straten gevraagd om een nieuw bedrijf op te zetten maar besloot dat dit, mede gezien zijn leeftijd en de aard van de werkzaamheden, niets voor hem was en zei "Henk, ik zal jou aanbevelen".

Na een gesprek met de heren Nieuwstad en Smits werd ik aangenomen tegen een maandsalaris van 300 gulden. Ik besloot om dit te aanvaarden en op 1 mei 1957 kwam ik in dienst bij een nieuw op te zetten bedrijf, Strago electric nv genaamd, als bedrijfsleider. Enkele maanden later moesten we de naam wijzigen in Strago Electro nv om reden in een Nederlandse bv mocht geen Engels woord zitten.

Strago Electro.

Op 1 mei 1957 was het dan zover dat we begonnen met het nieuwe bedrijf. Jan van der Straten werd mijn baas en Kees Hoeflaak werd aangenomen voor de reparatie van Auto accu's. Er werd een pand gehuurd op de Kerksteeg van Jan van der Vliet dat we eerst moesten leegruimen.

Hulp kregen we ook van een man genaamd Heining. Kees, Heining en ik begonnen aan een behoorlijk karwei want het hele pand zat vol oude rotzooi. Ook zat er veel oud ijzer in hetgeen ons wat geld opbracht. We timmerden een toonbank werkbanken en stellingen en binnen twee weken kwam er een bescheiden voorraad aan automaterialen in de stellingen.

De eerste werkzaamheden naast het repareren van accu's, was reparatie van Dynamo's en Startmotoren, ruiten wismotoren en andere autotechnische componenten. Daarnaast reparatie van elektrisch handgereedschap.

Daar ik wel verstand had van radio's maar geen ervaring was met autocomponenten moest ik met schade en schande alles leren. Maar met vallen en opstaan lukte dit vrij snel. Mijn geluk was dat ik een goede Electro technische basis had. Van mijn Schoonvader leerde ik het wikkelen van elektromotoren, hij was hier een specialist in. Jan haalde veel werk binnen en het werden voor mij werkweken van minimaal 60 uur.

De administratie werd vanaf het begin door Gerrit van Oien gedaan eerst parttime later fulltime.

Aan hem bewaar ik nog zeer goede herinneringen immers ik kon hem al vanaf mijn jeugd.

Ik leerde kees dynamo ankers te wikkelen hetgeen hij vrij snel onder de knie had. Hierdoor had ik meer tijd voor het andere werk hetgeen iedere dag meer werd immers in de wijde omgeving was er geen concurrentie. Daar er een uitgebreid busverkeer was in de omgeving werd er veel met de buschauffeurs meegegeven hetgeen minimaal 25 cent kostte. We berekenden een uurloon van fl.2.50

Reparaties aan de auto, zoals het demonteren van starters en dynamo's werden op de Kerksteeg gedaan.

Met schade en schande werden we bij Strago steeds wijzer en kwamen elke dag voor nieuwe uitdagingen te staan maar het aanbod van werk groeide explosief.

Langzamerhand werd het zo druk met werk dat ik het niet alleen meer aankon.

Er kwam regelmatig een jong ventje vragen of we niet een oude accu of zo hadden want hij knutselde ermee.

Op een goede dag kwam hij weer eens voorbij en op mijn vraag wat heb je nodig zei hij hebt u geen werk voor mij ik ben van de ambachtschool weggegaan ik kon daar niets meer leren en ben, de geschiedenis herhaalt zich, bij Elmura gaan werken. Zijn naam was Karel Janson en ik besloot hem in dienst te nemen. De toekomst heeft bewezen dat dit een zeer goede beslissing is geweest. Karel had zozegzegd gouden vingers en leerde razendsnel.

Het personeelsbestand is in 4 jaar toegenomen naar 7 medewerkers. Al met al werd het behelpen met de

ruimte. Gezellig was het wel want iedere namiddag werd er bij Aafje Patat gehaald of bij bakker de Bruin

appelgebak. Op 31 december kookte Kees erwtensoep en werd er gestreden wie er het meeste van kon eten.

We hadden ook veel werk van Schippers die aangemeerd waren in de vluchthaven. Toen het winter werd hadden we geluk immers we konden gereedschap en Accu's over het ijs slepen. Daar de elektriciteit op de schepen voornamelijk zwakstroom was konden we hier onze omzet in accu's vergroten. Het aanleggen van navigatieverlichting en in de machinekamer en de roef was toen een luxe voor vele schippers. Uiteraard alles op 24 volt. Het betekende een grote omzet in Accu's

Begin 60er jaren maakten we ook onze eerste personeelsreis Via Monschau en Spa werd het een dagreis van ruim 500 kilometer. Ook werd toen het kerstdiner ingevoerd hetgeen een traditie is geworden en nu nog steeds ieder jaar plaats vindt. Met Sinterklaas werd bij ons thuis in de Schoutstraat een surprise avond gehouden hetgeen dolle pret was.

Daar ik altijd werkweken van minimaal 60 uur maakte en overuren niet werden uitbetaald kreeg ik van de commissarissen 10% van het aandelenpakket. Dit betekende dat ik voor het eerst in mijn leven naar een Aandeelhoudersvergadering ging ten huize mevr. v/d Straten. Jan van der Straten ging weer terug naar het moederbedrijf en dus werd ik benoemd tot directeur en werd mijn aandelenbezit uitgebreid naar 20%. De families Nieuwstad en van der Straten hadden allebei 40%. Daar het aanbod van werk steeds groter werd gingen we ons beraden of we een groter onderkomen konden vinden. Onze huisbaas Jan van der Vliet zat in een pand aan de Schelluinsestraat en ging verhuizen naar een ander pand en bood ons aan zijn oude pand te huren. In 1963 verhuisden we naar de Schelluinsestraat. We konden ons geluk niet op, wat een ruimte, maar ja het werknemersbestand was inmiddels gestegen naar 12 medewerkers.

Daar het merk Bosch een steeds groter deel van de omzet werd kwam ik, na lange onderhandelingen, met de importeur van Bosch, tot een akkoord. Het betekende dat we ook dieselbrandstofpompen moesten gaan reviseren. Daar de investering in testbanken en voorraad fl 45.000,00 was werd het geen eenvoudige beslissing. Na veel wikken en wegen deden we het toch. Het bleek toch een goede beslissing te zijn want hierdoor kregen we nog veel meer werk.

Het personeelsbestand groeide en in enkele jaren kwamen er diverse medewerkers bij. Wim Dekker werd aangetrokken voor de dieselbrandstofpompen en Piet Baelde kwam voor de expeditie. Het waren 2 loyale medewerkers en dus bewaar ik aan hen uitstekende herinneringen.

Legendarisch zijn de personeelsfeesten die we in de werkplaats, die met behulp van visnetten lampions en verlichting werd getransformeerd, hielde en omgetoverd werd in een feestruimte.

In 1965 maakte Unitas plannen om te gaan verhuizen naar Molenvliet. Wim Bats coördineerde alle werkzaamheden en vroeg mij om de leiding te nemen van alle elektrotechnische werkzaamheden. Na kort beraad kwamen we overeen dat Dijkman (Wim Bats) de masten voor een vriendenprijs zou maken en ik zou voor eveneens een vrienden prijs de verlichtingsarmaturen, de benodigde bekabeling en de overige benodigdheden leveren en monteren. Via AEG kwam ik aan Armatuuren, lampen en de voorschakelapparatuur. Daar er in de omtrek wel voetbalclubs waren maar geen behoorlijke verlichtingen kwam ik op het idee dat daar wel eens handel en werk in kon zitten.

Ik stelde een info map samen waar Jenny, mijn vrouw, en ik foto's inplakten en verstuurde die naar zo'n 30 voetbalclubs. Het sloeg aan en binnen een jaar hadden we successen bij onder andere Everstein, Leerdam sport en nog wat andere kleine verenigingen. Ik kwam toen in contact met Schmidt Strahl in Hagen en de eigenaar Fritz Schmeling. Het werd het begin van een jarenlange samenwerking.

De documentatie werd nu gedrukt en het verspreidingsgebied werd via de leden bestanden van de KNVB steeds groter. In Leiden en den Haag hadden we de eerste grote successen. Al met al was toen onze werkwijze nogal amateuristisch. Maar binnen twee jaar werd het toch al een aardig deel van de omzet.

Ook bij de zogeheten "natte aannemers zoals Dekker Papendrecht, Wijnands, Van Oord, Cornet de "kleine" van Oord en de AZC, allen Werkendam, hadden we, door de watersnood en de daaraan verbonden werkzaamheden, veel omhanden hetgeen lange werkdagen betekende.

Inmiddels hadden we ook de scheepswerven Damen Hardinxveld en Gorinchem onder onze klantenkring. Zij bouwden de Pussycats kleine werkschepen.

Daar Damen problemen had met twee schepen, de Kawass en de Botini in Guinee Afrika vroeg de heer Damen senior mij of ik in Guinee de problemen wilde bekijken en deze zou kunnen verhelpen. Ik ben toen voor hen in oktober '70 naar Guinee gegaan. Maar door gebrek aan de juiste onderdelen ben ik in december '70 nogmaals gegaan en heb de problemen verholpen wat al met al een enorme en leerzame ervaring was. Bij terugkomst in Nederland besprak ik met dhr. Damen mijn bevindingen door en dit werd het begin van een goede relatie.

Het ruimtegebrek aan de Schelluinsestraat werd steeds nijpender en gelukkig konden we een naastgelegen pand huren van de Bruins Koek. Hier werden de werkplaatsen ondergebracht. Daar ook de werkzaamheden in de autowerkplaats, de dieselafdeling etc. steeds toename werd ook hiermee het ruimteprobleem niet opgelost. Gezien deze problemen en de huurprijzen vroeg ik de aandeelhouders om hun medewerking om een nieuw bedrijfspand te bouwen op Avelingen Oost. Daar dit een behoorlijke investering was ging dit niet zonder slag of stoot. Maar ik kreeg toestemming en kwam met ABNAMRO tot overeenstemming over de financiering. In 1972 gestart met de bouw en in 1973 was het dan zover dat we, zij het met weemoed, de Schelluinse straat vaarwel konden zeggen.

Het werd een begin van verdere expansie. We gingen ons ook toeleggen op Elektrotechnische installatie werkzaamheden. Ed v/d Dool was inmiddels ook bij de Strago club gekomen en kreeg de leiding over de afdeling installatietechniek. Het eerste grote karwei was het aanleggen van de installatie op de Steenstort Frans van de AZC die gebouwd werd op de scheepswerf Merwede in Hardinxveld Giessendam. Het werd een karwei waar we niets aan verdienden, integendeel maar het was een, zij het kostbare, les. Het was ook het jaar dat mijn schoonzoon Wil Gremmen bij ons in dienst kwam.

Door een opdracht voor een verlichting bij de Hockeyclub Leerdam kreeg ik van de opdrachtgever de vraag of we ook interesse hadden voor de installatie van een Hushhouse van de US Airforce op de vliegbasis Soesterberg. Uiteraard hadden we dat. Na overleg met Ed v/d Dool besloot ik om Wil hierover de leiding te geven hetgeen een goede beslissing bleek te zijn. Na deze opdracht kregen we immers ook de vraag of we bereid waren om ook op Amerikaanse Vliegbasis Hushouses op o.a Bittburg, Hahn, Spangdalem en Ramstein te gaan installeren. We aanvaardden de opdracht en ook hier kreeg Wil de leiding en werd dit op bekwame wijze uitgevoerd.

Na een terugblik in mijn oude agenda's kom ik tot de ontdekking dat ik in die jaren teveel hooi op mijn vork had genomen. Ik zat in het bestuur van de Kamer van Koophandel, ik was lid van de Rotary, ik zat in het bestuur van de Rai, ik was voorzitter van de Zwemafdeling van PCG en had diverse functies bij Unitas. Daarnaast waren minimaal elke week 2 avondafspraken bij sportverenigingen voor verlichting hetgeen resulteerde in werkweken van minimaal 70 uur. Terugkijkende was dit alles teveel. Inmiddels was ons bedrijf gegroeid en we kregen weer ruimtegebrek en we besloten een Hal naast ons gebouw erbij te zetten. Een deel voor de nieuwe afdeling panelenbouw en een deel garage voor de autoafdeling.

Het personeelsbestand groeide gestaag en anno 1980 hadden we inmiddels 60 medewerkers. Gerrit van Oien ging na Jaren trouwe dienst met vervroegd pensioen en heeft een grote bijdrage geleverd aan de ontwikkeling van ons bedrijf. Hij zat elke werkdag tot in de late avonduren op zijn kantoor. Helaas werd de computer voor hem te machtig. In een aandeelhoudersvergadering werd besloten dat de aandeelhouders hun belang verkochten aan Strago Electro BV hierdoor werd ik enig aandeelhouder. De periode van 1980 tot 1999 werd gekenmerkt door een grote groei van het bedrijf. Het personeelsbestand groeide naar ruim 75 medewerkers en daarbij nog inleenkrachten. Mijn aandelenpakket in het bedrijf werd door Wil overgenomen. Op 1 januari 2001 nam ik afscheid van het bedrijf en was ervan verzekerd dat het bedrijf in goede handen was.

Na mijn vertrek kwam mijn kleinzoon Marc op 1 januari 2004 in dienst bij ons bedrijf en kreeg na enkele jaren de leiding over de afdeling zonne-energie. Hetgeen hij tot nu toe voortreffelijk heeft gedaan. Ook mijn kleindochter Laura kwam in dienst van ons bedrijf en kreeg ook een leidende functie. Beiden nu ook aandeelhouders van het bedrijf.

In 2018 besloot Wil om het gebouw te slopen en een nieuw gebouw ervoor in de plaats te zetten. Dit bleek een goede beslissing te zijn. Op 21 juli 2020 kreeg ik samen met mijn achterkleinzoon Luca de eer om de eerste paal te slaan, hetgeen ik bijzonder waardeerde.

In April 2022 werd de nieuwbouw officieel geopend en werd er een nieuw hoofdstuk aan ons toen 65-jarig bedrijf toegevoegd.

Ik ben Wil zeer erkentelijk dat ik nog steeds een plekje heb op de tweede verdieping waar ik kan werken voor mijn clubjes en de apparatuur mag gebruiken.

Alles samenvattend ben ik trots op Wil, Marc, Laura, en op de achtergrond Inge, die Strago Electro totaal hebben veranderd in een modern en aan de tijd aangepaste vorm hebben gegeven.

Met vriendelijke groet,

Henk Kuijpers

"Bijgewerkt op Ameland 6 november 2023 met dank aan Inge, mijn dochter, voor de correcties"